

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. egyéb érdekelt 2 (.; ügyintéző: dr. ügyvéd) által képviselt felperes neve (címe) felperesnek, a egyéb érdekelt 1 (címe.; ügyintéző: dr. ügyvéd) által képviselt SÉ Korlátolt Felelősségű Társaság (címe) I. rendű és II.rendű alperes neve (II.rendű alperes címe) II. rendű alperes ellen tagi és vezető tisztségviselői felelősség megállapítása iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2019. június 20. napján meghozott 19.G.44.341/2017/34-II. számú ítélete ellen a felperes, az I. rendű és a II. rendű alperes 35., 36., 37. és 42. sorszámú fellebbezése folytán a 2020. január 29. napján megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Megállapítja, hogy II. r. alperes 1.512.000 (egymillió-ötszáztizenkétezer) forint fellebbezési eljárási illeték visszaigénylésére jogosult az illetékes állami adóhatóság útján.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

- [1] A törvényszék ítéletében kötelezte az I. rendű alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 3.000.000 forintot, valamint 226.336 forint perköltséget.
Megállapította, hogy a II. rendű alperes, mint a CB Építőipari és Beruházó Kft. „f.a.” gazdálkodó szervezet vezetője a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően a vezetői feladatait nem a hitelezők érdekeinek figyelembevételével látta el, és ezzel összefüggésben a gazdálkodó szervezet vagyona 19.500.000 forinttal csökkent, illetve a hitelezők követeléseinek ilyen mértékben történő kielégítését megghiúsította. Kötelezte a II. rendű alperest 320.135 forint perköltség megfizetésére.
Ezt meghaladóan a keresetet elutasította.
- [2] Ítéletének indokolásában tényként állapította meg, hogy a CB Kft. adós céget 2001. július 25-én projektcéggént, a Budapest, u. . szám alatti ingatlan megvásárlása és beépítése céljából alapították. 2001. szeptember 4-én a CB Kft. többségi szavazatát biztosító üzletrészét a M és Társa Bt., kisebbségi üzletrészét T Mné vásárolta meg, melyhez a szükséges vételárat, 29.500.000 forint összegben a felperes édesapja, az A Kft. ügyvezetője, dr. AI biztosította. A CB Kft. ügyvezetésével járó feladatokat a valóságban dr. AI látta el, a szükséges döntéseket ő hozta meg.
- [3] A 2002. november 15-én kelt kölcsönszerződéssel az A Kft. (a felperes jogelődje) 110.000.000 forint kölcsönt nyújtott a CB Kft.-nek az építendő V Apartmanház beruházásával összefüggésben. A beruházás kivitelezését az I. rendű alperes végezte, vállalkozási szerződés alapján.

- [4] Az I. rendű alperes vállalkozói díját a beruházó CB Kft. nem fizette meg, ezért 2004. július 30-án az akkor többségi tulajdoni részesedéssel rendelkező BR a CB Kft.-ben fennálló üzletrészt az I. rendű alperes részére értékesítette. A szerződés melléklete szerint az eladók vállalták, hogy a nyilvántartásukban nem szereplő, de a teljesítés dátumát tekintve 2004. július 7. előtti kötelezettségeiket kiegyenlítik. Az I. rendű alperes részére az iratokat átadták, ám azok között a 2002. november 15-én aláírt kölcsönszerződés nem szerepelt, a kft. könyveiben az A Kft. által nyújtott kölcsön nem került feltüntetésre, így az I. rendű alperes a kölcsöntartozásról nem tudott. 2007. március 7-én az I. rendű alperes egyszemélyes tulajdonosává vált a CB Kft.-nek, melynek 2004. október 20. és 2010. január 28. (helyesen: január 27) között a II. rendű alperes volt az önálló cégjegyzési joggal rendelkező ügyvezetője.
- [5] A projektet hitelszerződés útján a Kereskedelmi és Hitelbank Rt. (a továbbiakban: Bank) finanszírozta. A projekt megvalósulása során a CB Kft. az apartmanház ingatlanainak értékesítését megkezdte, és egyúttal a Bank javára 1.000.694.692 forint és járulékai megfizetésének biztosítékaul az ingatlanokra vételi jogot engedett.
- [6] Az A Kft. 2004. október 15-én a CB Kft.-vel kötött kölcsönszerződést felmondta, és felszólította a kft.-t a kölcsön visszafizetésére. A felmondást követően az A Kft. a Baranya Megyei Bíróságon pert indított 110.000.000 forint kölcsöntartozás, 6.000.000 forint üzleti jutalék és ezek kamatai megfizetése iránt. A perben perfeljegyzést és biztosítási intézkedést is kért az alperes CB Kft.-vel szemben.
- [7] A per, illetve a perfeljegyzés miatt a Bank veszélyeztetve látta a hitel visszafizetését és az ingatlanok értékesítését, ezért 2004. december 2-án a Bank, a CB Kft. és az I. rendű alperes közjegyzői okiratba foglaltan letéti megállapodást kötöttek, mely szerint a per tárgyát képező pénzkövetelés biztosítékaként - a jogerős és végrehajtható bírósági ítélettel megállapított felperesi pernyertesség esetére - a CB Kft. 116.000.000 forint letétet biztosít a banknál vezetett letéti zárolt számlára történő utalással. A letét összegét az I. rendű alperes tagi kölcsönként bocsátotta a CB Kft. rendelkezésére. Az A Kft. az ilyen formában nyújtott letétet elfogadva kérte a perfeljegyzés törlését.
- [8] A projekt megvalósulására és az ingatlanok értékesítésére figyelemmel 2005. december 5-én a Bank a letétet felszabadította. A letét 122.320.354 forint összege a CB Kft. számláján jóváírásra került, melyből a Bank a még fennálló követelését a letét teljes összege erejéig kielégítette.
- [9] A Baranya Megyei Bíróság az A Kft. által indított perben a 2008. április 11-én kelt elsőfokú ítéletével kötelezte a CB Kft.-t 95.924.540 forint és járulékai megfizetésére. A Pécsi Ítéltábla a marasztalás összegét 114.946.000 forintra felemelte. A jogerős ítélet a CB Kft. részére 2008. november 7-én került kézbesítésre. A CB Kft. könyvelését végző G.K.S. S Kft. részére csak a 2008. évi mérleg- és eredménybeszámoló elkészítését és elfogadását követően küldték meg, így a 2008. évi mérlegkönyvekben az A Kft.-t megillető marasztalási összegeket még nem tüntették fel.
- [10] 2008. évben az I. rendű alperes, mint a CB Kft. egyedüli tagja 21.000.000 forint osztalékelőleg kifizetéséről döntött, melyből 1.500.000 forint visszafizetését követően 19.500.000 forint vált osztalékká.
- [11] 2009. január 6. és július 16. között időszakban a CB Kft. cégjegyzékében az APEH Dél-budapesti Igazgatósága végrehajtási eljárása volt bejegyezve.
- [12] A CB Kft. az A Kft. perben érvényesített követelését csak a Kúria felülvizsgálati eljárásban

meghozott ítélete kézbesítésekor ismerte el - mellyel a Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta -, ekkorra azonban a CB Kft. a tevékenységét már befejezte, a követelést fedezet hiányában nem egyenlítette ki.

- [13] A CB Kft. felszámolásának közzétételére 2010. január 27-én került sor. A 2009. évi mérleg- és eredménybeszámolójában az A Kft. felé fennálló 186.240.000 forint kötelezettség rögzítésre került, az eredménykimutatásban 188.636.000 forint rendkívüli ráfordításként szerepel, melyet az elszámolt pervesztesség okozott. A mérleg szerint a saját tőke - 799.960.000 forint, a jegyzett tőke 3.000.000 forint, az eredménytartalék 114.973.000 forint volt. A tevékenységet lezáró mérleg szerint a 201.455.000 forint összes kötelezettségből az A Kft. követelése 188.636.000 forint volt.
- [14] Az A Kft. a letéti szerződéssel összefüggésben a Bank ellen is pert indított. A Fővárosi Bíróság a 17.G 41.392/2009/18. számú ítéletében a Bankot 122.320.054 forint és járulékai megfizetésére kötelezte. A Bank a jogerős ítélet szerinti kötelezettségét teljesítette, összesen 165.941.396 forintot fizetett ki az A Kft. részére. A Bank a teljesített összegre a CB Kft. felszámolási eljárásában hitelezői igényt jelentett be, melyet a felszámoló nyilvántartásba vett. A 2011. május 2-i (helyesen: március 31-i) felszámolási közbenső mérleg alapján az A Kft. hitelezői igényéből 10.545.957 (helyesen: 11.000.000) forint kifizetése történt meg, melynek alapján az A Kft.-nek a CB Kft.-vel szemben 50.846.941 forint hitelezői igénye maradt fenn. A felperes az időközben felszámolás alá került A Kft. felszámolásának befejezésekor engedményezés útján vált az A Kft. követelésének jogutódjává.
- [15] A CB Kft. felszámolója 2013. augusztus 8-án elkészítette a felszámolás zárómérlegét, mely ellen a felperes kifogást nyújtott be. A felszámoló a záró dokumentációt módosította, a felperes hitelezői igényét a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 57. § (1) bekezdés f) pontjából a b) pontba átsorolta. Ez ellen 2014. május 27-én a Bank nyújtott be kifogást, melynek eredményeként a bíróság az átsorolást megsemmisítette, a felperes hitelezői igényét az f) pontba viasztasorolta. Az ítéltábla a végzést helybenhagyta, a Kúria a 2017. február 6-án kelt végzésével a jogerős végzést hatályában fenntartotta.
- [16] A 2017. március 2-án kelt levelével a felperes az alpereseket a helytállás körében fizetésre felszólította, melyet az alperesek visszautasítottak.
- [17] A Fővárosi Törvényszék a CB Kft. (adós) felszámolási eljárását befejezte, az adóst 2018. április 24-i (helyesen: február 3-i) hatállyal megszüntette. A felperesnek 40.300.984 forint ki nem elégített hitelezői követelése maradt fenn.
- [18] A felperes a végleges keresetében azt kérte, kötelezze a bíróság az I. rendű alperest a gazdasági társaságokról szóló 2006. évi IV. törvény (Gt.) 54. § (2) bekezdése, a Cstv. 63. § (2) bekezdése és a Gt. 50. § (1) és (2) bekezdése alapján 3.000.000 forint tőke és ennek 2018. április 25-től a kifizetésig számított késedelmi kamatai megfizetésére. Továbbá a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése alapján annak megállapítását kérte, hogy a II. rendű alperes, mint a CB Kft. vezetője a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezte, 2005. december 5. után vezetői feladatait nem a hitelezők érdekeinek figyelembevételével látta el, ezáltal a kft. vagyona 40.300.984 forinttal csökkent, illetve magatartásával a hitelezők követeléseinek teljes mértékben történő kielégítését megghiúsította. A perköltség viselésére is kérte az alpereseket kötelezni.

- [19] Az alperesek elsődlegesen elévülési kifogást terjesztettek elő. Az I. rendű alperes a Gt. 54. § (2) bekezdésére és a Cstv. 63. § (2) bekezdésére alapított kereset vonatkozásában arra hivatkozással, hogy a CB Kft. felszámolási eljárásában ismertté vált adatokból a felperesi jogelőd legkésőbb 2011-ben tudomást szerezhetett arról, hogy a CB Kft. vagyona nem nyújt fedezetet a hitelezői igények kielégítésére. A II. rendű alperes is erre hivatkozással, továbbá arra, hogy a felperes által hivatkozott osztalék kifizetése már ez előtt, 2008-ban megtörtént. Mindkét alperes hivatkozott arra, hogy a felperes ezt követően először a 2017. március 2-án kelt levelében fordult az I. és II. rendű alperesekhez, azaz több mint 5 év elteltével, így ezek a követelések elévültek. Az I. rendű alperes a Gt. 50. § (1), (2) bekezdése vonatkozásában az adós felszámolási eljárásának befejezését megelőzően a per megszüntetését kérte arra hivatkozással, hogy az igény időelőtti.
- [20] Az I. rendű alperes vitatta, hogy tartósan hátrányos üzletpolitikát valósított volna meg az adós cég tekintetében. Mindkét alperes hivatkozott arra, hogy a CB Kft. korábban a felperesi érdekkörhöz tartozó társaság volt. A felperesi követelés alapját képező kölcsönszerződés is abból az időből származott, amikor a CB Kft. a felperesi jogelőd ügyvezetőjének az érdekkörében állt. A felperes jogelődjének ügyvezetője, dr. A I volt az, aki a valós tényekkel ellentétesen könyveltette le a CB Kft. könyvelésében az A Kft. és a CB Kft. közötti ügyletet. Mindezek fényében jóhiszeműen bízhatott mind az I. rendű, mind a II. rendű alperes abban, hogy a CB Kft. nem tartozik az A Kft.-nek, azaz legkésőbb a Legfelsőbb Bíróság elutasítja az A Kft. követelését. Rosszhiszeműnek tartották a felperes hivatkozását, melyben felrója az alpereseknek azt, hogy csak a Legfelsőbb Bíróság határozatának birtokában tüntették fel a könyvelésben az A Kft.-vel szemben fennálló tartozást, hiszen nem tettek mást, mint hogy a korábbi vezetés által szolgáltatott adatok alapján folytatták a CB Kft. könyvelését, amit a korábbi tulajdonosi kör, köztük dr. A I, illetve a felperesi jogelőd üzletpolitikája határozott meg.
- [21] A törvényszék a felperes keresetét az I. rendű alperes vonatkozásában alaposnak, a II. rendű alperes vonatkozásában részben alaposnak ítélte.
- [22] Az I. rendű alperessel szembeni kereset körében felhívta a felperes által hivatkozott, a jelen ügyben alkalmazandó felelősségi szabályokat. A Gt. 50. § (1) bekezdését, mely szerint a korlátozott felelősségű társaság jogutód nélküli megszűnése esetén nem hivatkozhat korlátozott felelősségére az a tag, aki ezzel visszaélt. Azok a tagok, akik korlátozott felelősségükkel, illetve a társaság elkülönült jogi személyiségével a hitelezők rovására visszaéltek, korlátlanul és egyetemlegesen felelnek a megszűnt társaság ki nem elégített kötelezettségeiért. A (2) bekezdés értelmében a tagok felelőssége különösen akkor állapítható meg, ha a társaság vagyonával sajátjukként rendelkeztek, a társasági vagyont saját vagy más személyek javára úgy csökkentették, hogy tudták, illetve az általában elvárható gondosság tanúsítása esetén tudniuk kellett volna, hogy ezáltal a társaság a kötelezettségeit harmadik személyek részére nem lesz képes teljesíteni. A Gt. 54. § (2) bekezdését, mely szerint, ha az ellenőrzött társaság felszámolásra kerül, a minősített befolyást szerző korlátlan felelősséggel tartozik a társaság minden olyan kötelezettségéért, amelynek kielégítését a felszámolási eljárás során az adós ellenőrzött társaság vagyona nem fedezi, ha a hitelezőinek a felszámolási eljárás során benyújtott keresete alapján a bíróság az adós társaság felé érvényesített tartósan hátrányos üzletpolitikájára figyelemmel megállapítja a minősített befolyást szerző korlátlan és teljes felelősségét. A Cstv. 63. § (2) bekezdését, melynek értelmében a korlátozott felelősségű társaság felszámolása esetében a minősített befolyással rendelkező, illetve az egyedüli tag korlátlan felelősséggel tartozik a társaság minden olyan kötelezettségéért, amelynek kielégítését a felszámolási eljárás során az adós

vagyona nem fedezi, ha a hitelezőnek a felszámolási eljárás során, vagy annak jogerős lezárását követő 90 napos jogvesztő határidőn belül benyújtott keresete alapján a bíróság megállapítja a tagnak - az adós társaság felé érvényesített tartósan hátrányos üzletpolitikájára figyelemmel - korlátlan és teljes felelősségét.

- [23] A törvényszék rögzítette, a perben nem volt vitás, hogy az I. rendű alperes a felszámolás alá került adós cég minősített befolyással rendelkező uralkodó tagja, illetőleg egyszemélyi tagja, így a törvényi tényállásban megvalósuló esetben a korlátlan felelőssége megállapítható. Ezért az I. rendű alperes elévülési kifogására figyelemmel elsődlegesen az elévülés fennállását vizsgálta.
- [24] A Gt. 54. § (2) bekezdésére és a Cstv. 63. § (2) bekezdésére alapított felelősség tekintetében megállapította, a zárómérleg előtt, a közbenső mérleg alapján a hitelezők információt szerezhetnek az adós felszámolási vagyonáról, az adós helyzetéről, így a hitelezői igényük várható kielégíthetőségéről, azonban tekintettel arra, hogy a felszámolási eljárás alatt az adós társaság vagyona is változhat, a hitelezői igények besorolása is módosulhat, így a hitelező csak a végleges zárómérleg közlését követően értesül az adós felszámolási vagyonának mértékéről és ennek tükrében arról, hogy a hitelező igénye kielégítésére milyen mértékben, összegben kerülhet sor. Ezt megelőző időszakban a felperes a ki nem elégített hitelezői igények tekintetében a mögöttes felelősség megállapítása iránt még a pontos összeg ismeretének hiányában nem tud fordulni. A perbeli esetben a felperes hitelezői igényének besorolása módosításra is került, így az alperes által hivatkozott 2011. évi közbenső mérleg alapján az igényérvényesítés kezdő időpontja nem állt be, csupán a zárómérleg közlését követően nyílt meg az igényérvényesítés lehetősége. Így az elévülés a kereset előterjesztéséig nem következett be, ezért az I. rendű alperes elévülési kifogása alaptalan.
- [25] Rámutatott, az I. rendű alperes tekintetében a felperes a tartósan hátrányos üzletpolitika körében a Banknak nyújtott 116.000.000,- forint letét (óvadék) felszabadítását, a felperes követelése lekönyvelésének hiányát, az osztalékelőleg illetőleg osztalék kifizetését nevezte meg. Egyetértett a felperessel abban, hogy az üzletpolitika egy üzleti cselekvési program, a stratégiai piaci műveletek hosszabb távú meghatározása, tervezése, a cégre jellemző gazdálkodási koncepció kialakítása, az üzleti célok, irányelvek megfogalmazásának összessége. A hátrányos üzletpolitikát mindig az ellenőrzött társaság szempontjából kell megítélni, az egy magatartással, egy jogüggyel nem valósítható meg, viszonylag hosszabb idejű, folyamatos magatartást vagy mulasztást feltételez, mely magatartásnak vagy mulasztásnak szándékosnak vagy súlyosan gondatlannak kell lennie a felelősség megállapításához. A tartósan hátrányos üzletpolitika nem csak tevőleges magatartással, hanem passzív magatartással, megfelelő intézkedések megtételének elmulasztásával is megvalósítható.
- [26] Álláspontja szerint a letét felszabadítása nem az I. rendű alperes döntése körébe sorolható, még akkor sem, ha a letét pénzügyi fedezetét tagi kölcsönként ő biztosította. A letéteményes üzletpolitikájába tartozó kérdés és döntés, hogy a részére nyújtott letétet felszabadítja-e vagy sem, így a letét felszabadítása, mint cselekvés az I. rendű alperes tekintetében hátrányos üzletpolitikaként nem értékelhető.
- [27] Rögzítette, nem volt vitás a felek között, hogy az adós könyveiben a 2009. évi mérleg- és eredménybeszámolóban került először feltüntetésre a felperesi követelés. A lefolytatott bizonyítási eljárás alapján a tanúvallomásokból, az okirati bizonyítékokból, a csatolt bírósági ítéletekből megállapította, hogy a felperes édesapjának, dr. A Inek az érdekeltségi körébe tartozott korábban a CB Kft., amely az ő befolyása alatt állt. E körben a különféle pénzügyi manőverek, tagi hitelek, kölcsönök tekintetében kusza jogi helyzetet teremtettek, és a CB Kft. könyveiben sem szerepeltették

a felperesi jogelőd által nyújtott kölcsönt. Amikor az I. rendű alperes gazdasági kényszerből - hogy kivitelezőként a vállalkozói díjához hozzájusson - a CB Kft. projektcéget megvásárolta, a részére átadott könyvelési iratokban nem szerepelt a kölcsönszerződésből fennálló követelés. Így nem róható az I. rendű alperes terhére az, hogy mindaddig, amíg a jogvitában jogerősen eldöntésre nem került, hogy a követelés valós-e, azt a könyvelésben nem tüntette fel. Mindezek alapján nem róható sem I., sem II. rendű alperes terhére mulasztásként, hogy e tekintetben céltartalékot a jogerős ítélet kézhezvételét megelőzően nem képzett.

- [28] Hangsúlyozta, a tartósan hátrányos üzletpolitikának huzamosabb ideig fennálló cselekvési programban, magatartásban vagy mulasztásban kell megnyilvánulnia, egyszeri cselekvés vagy mulasztás a tartósan hátrányos üzletpolitika fogalmát nem valósítja meg. Az osztalék kifizetése, a céltartalék képzés elmulasztása egyszeri cselekvés, illetve mulasztás, még annak tényleges fennállása esetén sem meríti ki a tartósan hátrányos üzletpolitika fogalmát.
- [29] Rámutatott arra is, a felperes annak az állításának alátámasztására, miszerint az I. rendű alperes az adós üzletpolitikáját napi szinten irányította, könyvvitelét vezette, számviteli politikáját alakította, konkrét tényállítást nem tett, és a perben erre vonatkozó bizonyíték sem merült fel. Önmagában az, hogy az I. rendű alperes volt a beruházás kivitelezője és e körben a vállalkozási szerződés módosítására került sor, továbbá az, hogy az alperesi cégcsoport körébe tartozó másik cég végezte az adós könyvelését, a hátrányos üzletpolitika megvalósítását nem meríti ki, és nem jelenti azt, hogy az I. rendű alperes az adós üzletpolitikáját irányította volna. Arra pedig adat és bizonyíték nem merült fel, hogy az I. rendű alperes pénzügyi kontrollt, irányítást gyakorolt volna oly módon, hogy az az adóst hátrányosan érintette volna.
- [30] Megjegyezte még, a szerződésen alapuló vállalkozói díj I. rendű alperes részére történő kifizetése semmiképpen sem minősülhet hátrányos üzletpolitikának tekintettel arra, hogy maga az adós projekt cég alapításának célja a projekt megvalósítása, amely az I. rendű alperes kivitelezésével valósult meg, így az annak érdekében folytatott tevékenység nem minősülhet hátrányos üzletpolitikának.
- [31] Mindezekre tekintettel a felperesnek a Gt. 54. § (2) bekezdésére és a Cstv. 63. § (2) bekezdésére alapított keresetét alaptalannak ítélte.
- [32] A 2008. évben osztalékelőlegként kifizetett, 2009. évben osztalékká vált 19.500.000,- forint alapján megállapította, hogy az olyan magatartás, amely az I. rendű alperesnek a Gt. 50. § (2) bekezdése szerinti felelősségét megalapozza. Ebben az időszakban ugyanis már a jogerős ítéltáblai ítélet alapján mindenképpen tudnia kellett az I. rendű és a II. rendű alperesnek is, hogy 188.636.000,- forint összegű tartozása áll fenn az adósnak a felperesi jogelőddel szemben. Ez olyan hitelezői követelés, amely mindenképpen megelőzi a tag részére kifizethető osztalékot, így 2008. év végén, 2009. év elején az I. rendű alperes nem dönthetett alappal úgy az osztalék kifizetéséről, hogy fedezet a felperesi jogelőd követelése kielégítésére már nem volt. Az osztalékelőleg, illetőleg az osztalék kifizetése és a társaság részére történő visszafizetés elmulasztása, és a visszafizetés követelésének elmulasztása olyan magatartás, ami a társaság vagyonát csökkentette akkor, amikor az elvárható gondosság mellett már tudnia kellett, hogy ezáltal a társaság a kötelezettségeit, jelen esetben a felperesi jogelőd jogerős ítéleten alapuló követelését, nem lesz képes teljesíteni. A könyvelő tanúvallomásából megállapította, hogy ebben az időpontban már az adós cég befejezte tevékenységét, bevétele nem volt, a felperesi jogelőd felé fennálló tartozásra tekintettel azonban nem volt helye az I. rendű alperes részére osztalék fizetésének. Ezért megállapította, hogy az I. rendű alperes a korlátolt felelősségével visszaélt, és a keresetnek

megfelelően marasztalta az alperest a 3.000.000 forint tekintetében.

- [33] A felperes a II. rendű alperessel szemben a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerinti felelősség megállapítását kérte a felszámolási eljárásban ki nem elégített hitelezői igénye erejéig.
- [34] A Cstv. jelen perben alkalmazandó 33/A. § (1) bekezdése szerint a hitelező a felszámolási eljárás alatt keresettel kérheti annak megállapítását, hogy azok, akik a gazdálkodó szervezet vezetői voltak a felszámolás kezdő időpontját megelőző három évben, a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően a vezetői feladataikat nem a hitelezők érdekeinek figyelembevételével látták el, és ezzel okozati összefüggésben a gazdálkodó szervezet vagyona csökkent, vagy a hitelezők követeléseinek teljes mértékben történő kielégítése más okból megghiúsulhat. A (3) bekezdés értelmében a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezte az az időpont, amelytől kezdve a gazdálkodó szervezet vezetői előre látták, vagy az ilyen tisztséget betöltő személytől elvárható gondosság mellett látniuk kellett, hogy a gazdálkodó szervezet nem lesz képes esedékességgel kielégíteni a vele szemben fennálló követeléseket.
- [35] A II. rendű alperes elévülési kifogására figyelemmel a törvényszék hangsúlyozta, a Cstv. 33/A. § szerinti per megindítására a felszámolási eljárás befejezéséig lehetőség van, így fogalmilag kizárt, hogy a perindításra nyitva álló határidő lejártát megelőzően az igényérvényesítés elévülés folytán megszűnne. A II. rendű alperes elévülési kifogása erre tekintettel alaptalan.
- [36] Rögzítette, a „hitelező követeléseinek teljes mértékben történő kielégítése más okból megghiúsulhat” törvényi tényállás a vagyonsökkenésen kívüli más ok, amelyet a felperesnek kellett volna előadnia. A felperes vagyonsökkenést okozó vezetői magatartást, illetőleg mulasztást jelölt meg a felelősség megállapítása alapjául, a más okból megghiúsulhat törvényi tényállásra vonatkozóan konkrét tényeket nem állított, ezért kizárólag a felperes által megjelölt vezetői magatartást és mulasztást vizsgálta és bírálta el.
- [37] Rámutatott, a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezte időpontját követően a vezető tisztségviselőnek a hitelezői érdekek elsődlegessége alapján kell eljárnia. Ezért elsődlegesen a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezte időpontja meghatározásának van jelentősége. A felperes ezt a letét felszabadításának időpontjában (2005) határozta meg, amikor a Bank a 116.000.000 forint összegű letétet az adós számlájára visszautalta. A letét felszabadítása nem pénzeszköz megvonását jelentette, hanem ellenkezőleg, a 116.000.000 forint adós részére történő visszautalásával egy olyan jelentős pénzeszközhöz jutott, mely alkalmas volt az adós kötelezettségeinek teljesítésére, így vagyonsökkenésként nem értelmezhető. Ezért alaptalan a felperes erre való hivatkozása a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezte időpontjaként. Ezzel szemben a felperesi jogelőd kölcsönkövetelése tárgyában született jogerős ítélet adós cég részére történő kézbesítése időpontjában, 2008. november 6-án a II. rendű alperesnek tudnia kellett, fel kellett ismernie, hogy 188.636.000,- forint követelést kell a jogerős ítélet szerint megfizetnie. Ebben az időpontban már a mérleg- és eredménybeszámoló adatai alapján, az alperesek által sem vitatottan, nem állt rendelkezésre ilyen összegű pénzeszköz. Ekkor már a II. rendű alperesnek látnia kellett, hogy a jogerős ítéleten alapuló követelés kielégítésére nincsen fedezet, így ekkor állt be a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet.
- [38] Ezt követően, 2008. december 31-én a hitelezői érdekek szem előtt tartása mellett a II. rendű alperes az osztalékelőleg, illetőleg az osztalék kifizetésére kellő gondosság mellett nem tehetett volna fizetőképességi nyilatkozatot, hiszen ebben az időpontban már az osztalékként kifizetett összeget a Gt. 30. §-a (3) bekezdése alapján a hitelezői követelések kielégítésére kellett volna elsősorban

fordítania. Továbbá az a mulasztás, hogy utóbb a kifizetett osztalékelőleg visszafizetése érdekében intézkedést nem tett, megalapítja a II. rendű alperes hitelezői érdekeket sértő magatartását.

Az osztalékelőleg kifizetésével az adós vagyona csökkent, ezzel okozati összefüggésben valósult meg a hitelezői érdeksérelem, illetőleg a hitelezői igények teljes kielégíthetősége meghiúsult. Ezért az elsőfokú bíróság 19.500.000,- forint erejéig megállapította a II. rendű alperes felelősségét.

- [39] Ezt meghaladóan a felperes nem jelölt meg magatartást vagy mulasztást, ami a kereset további 20.800.984,- forint összege erejéig vagyonsökkenést okozott. A céltartalék-képzés, illetőleg a felperesi követelés lekönnyülésének elmulasztása vonatkozásában a törvényszék utalt a fentebb kifejtettekre azzal, hogy az ítélet kézhezvételét követően a 2009. évi mérleg- és eredménybeszámolóban már szerepelt ez a követelés, így e tekintetben a II. rendű alperes mulasztását, hitelezői érdekeket sértő magatartását nem állapította meg. Mindezekre figyelemmel a 19.500.000,- forintot meghaladó mértékben a felperes keresetét elutasította.
- [40] A felperesnek az I. rendű alperessel szemben előterjesztett késedelmi kamat követelése tárgyában kifejtette, az I. rendű alperes fizetési kötelezettsége az adósi fizetési kötelezettség teljesítésének elmulasztása időpontjában nem állt be. Csak akkor keletkezik fizetési kötelezettsége, amikor a bíróság jogerősen, a felelősségének megállapításával a fizetési kötelezettségét is megállapítja. Ezért a felperesnek az I. rendű alperessel szemben előterjesztett késedelmi kamatigényét megalapozatlannak találta, azt elutasította.
- [41] Az ítélet ellen a felperes és az alperesek is fellebbezést terjesztettek elő.
- [42] A felperes fellebbezésében az elsőfokú határozat indokolásának megváltoztatásával az I. rendű alperes felelősségének a Gt. 54. § (2) bekezdése, illetve a Cstv. 63. § (2) bekezdése alapján történő megállapítását is kérte.
Kérte továbbá az elsőfokú határozat megváltoztatásával a II. rendű alperes helytállási felelősségének a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerint - a keresetnek megfelelően - további 20.800.984 forint vagyonsökkenés erejéig történő megállapítását.
Alperesek perköltségben történő marasztalását is kérte.
- [43] Álláspontja szerint a törvényszék a tényállást részben hiányosan és tévesen állapította meg, a megállapított tényállásból helytelen jogkövetkeztetésre jutott, így döntése - a fellebbezett részében - megalapozatlan. A törvényszék mérlegelése a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 206. §-ába is ütközik.
- [44] Az I. rendű alperes Gt. 54. § (2) bekezdés és Cstv. 63. § (2) bekezdés szerinti helytállási kötelezettsége tekintetében hangsúlyozta, a letét felszabadítása - a feltárt tényállás és tanúvallomások alapján - az I. rendű alperes döntése volt. Mivel a letéti szerződés kedvezményezettje a felperes jogelődje volt, ezért a letét csak és kizárólag a felperesi jogelőd értesítésével és hozzájárulásával lett volna felszabadítható.
Hivatkozott arra is, hogy az adós könyveiben a letét összegét a per időszakára - a jogerős és végrehajtható határozatig, illetve annak teljesítéséig - óvadékként (követelés biztosítékként) kellett volna nyilvántartani, mégpedig hosszú lejáratú kötelezettségként.
A tartósan hátrányos üzletpolitika terén fennálló bizonyítási kötelezettségének teljesítése körében Kné B I (az I. rendű alperes ügyvezetője) tanúvallomására hivatkozott, amely álláspontja szerint kétséget kizáróan alátámasztja, hogy az I. rendű alperes napi szinten irányította a CB Kft. üzleti stratégiáját, tárgyalásait, szerződéskötéseit, számviteli politikáját, így valójában az I. rendű alperes döntött a letét felszabadításáról és az osztalékelőleg kifizetéséről is.

Állította, I. rendű alperes számára az volt az elsődleges, hogy a Bank követelése térüljön meg (melyet az I. rendű alperes kezessége biztosított) és az I. rendű alperes hozzájusson a teljes vállalkozói díj és tagi kölcsön követeléséhez.

Az I. rendű alperes terhére rótta, hogy a CB Kft. könyveiben, illetve beszámolói összeállításánál a letétet „elhallgatta”.

- [45] A II. rendű alperes marasztalásának összecszerűsége körében megismételte, a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet 2005. december 5. napján, a letét felszabadításával beállt, de legkésőbb 2008. április 11-én (a Baranya Megyei Bíróság elsőfokú határozata), illetve 2008. szeptember 24-én a másodfokú, jogerős határozat kihirdetésének időpontjában bekövetkezett. Kifejtette, a CB Kft. hitelezőinek érdekét az szolgálta volna, hogy vagyont a II. rendű alperes ne a Bank, illetve egyszemélyi tulajdonosa, az I. rendű alperes követeléseinek kielégítésére, hanem a további hitelezők igényeinek kiegyenlítésére használja fel. A II. rendű alperes tisztában volt a társaság vagyoni viszonyaival, ezért a kifogásolt kifizetések teljesítését már a letét felszabadításának időpontjától kezdődően meg kellett volna tagadnia.
- [46] Az I. és a II. rendű alperesek elsődlegesen az ítélet megváltoztatását, a velük szemben előterjesztett kereset elutasítását, másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezését, az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására utasítását, a felperes perköltségben történő marasztalását kérték.
- [47] Fenntartották, és összefoglalva meg is ismételték az elsőfokú eljárás során a felperes követelésének elévülése körében kifejtett álláspontjukat, mely szerint legkésőbb 2011-ben a felperes jogelődje már tudomással bírt arról, hogy hitelezői igényére nem lesz fedezet a felszámolási eljárás során, a keresetben érvényesített felperesi igény ezért elévült.
- [48] Az I. rendű alperes ezen túlmenően a Gt. 50. § (2) bekezdésére alapított követelés tárgyában vitatta az elsőfokú ítélet egyes megállapításait. Így kiemelte, hogy az ítélet szerint „... 2008. év végén, 2009. év elején az I. rendű alperes nem dönthetett alappal úgy a perbeli osztalék kifizetéséről, hogy fedezet a felperesi jogelőd hitelezői követelése tekintetében már nem volt”. Ezzel összefüggésben előadta, hogy az osztalékelőleg kifizetésére valójában 2008. október 2-án került sor. Vitatta azt a megállapítást is, mely szerint a „... könyvelő tanúvallomásából a bíróság megállapította, hogy ebben az időpontban már az adós cég befejezte tevékenységét, bevétele nem volt”. Hivatkozott arra, hogy a könyvelő (KM) 2019. április 11. napján tett tanúvallomásában - a 2005. december 5-i időpontra - az hangzott el, hogy „...szerintem ebben az időpontban nem volt csődközelet helyzetben. Úgy emlékszem, hogy ekkortájt már nem voltak nagyon kötelezettségei meg tevékenysége, mert egy társasházat épített, és ekkor ez már lezárult. A lakásértékesítés ekkorra már lezárult, üzletek értékesítése folyhatott még”. A könyvelő a 2008-2009. évre vonatkozóan nem tett kijelentést. Álláspontja szerint a fentiek alapján a bizonyítási eljárás nagy terjedelmű vagy teljes megismétlése, illetőleg kiegészítése szükséges, ezért az ítélet hatályon kívül helyezésének és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasításának van helye.
- [49] A II. rendű alperes vitatta a felelősségének megállapíthatóságát. Hivatkozott arra, hogy a törvényszék a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztének időpontját 2008. november 6-án állapította meg. Az ítélet indokolása szerint ekkor már (helyesen idézve) „... a II. rendű alperesnek tudnia kellett, fel kellett ismernie, hogy 188.636.000,- forint követelést kell a jogerős ítélet szerint megfizetnie”. Rámutatott, a felperes által kifogásolt osztalék kifizetése 2008. október 2-án, tehát több mint egy hónappal a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezte előtt történt. A Cstv. 33/A. § (1) bekezdésében foglalt tényállás szerint a II. rendű alperes felelősségének megállapítására csak a

fizetése képtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezte utáni magatartása szolgálhat alapul, ezért a törvényszék helytelen következtetéssel állapította meg a II. rendű alperes felelősségét.

Hangsúlyozta azt is, az elsőfokú eljárás során csatolt bankkivonatokkal igazolta, hogy a 21.000.000 forint osztalékelőlegből 2008. november 11. napján 1.500.000 forint visszafizetésre került, és a bankszámlán mindössze 794.529 forint maradt. Ezért az sem felel meg a valóságnak, hogy a II. rendű alperes nem kezdeményezett az osztalékelőleg visszafizetésére intézkedést.

[50] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az alperesi fellebbezések tekintetében az ítélet helybenhagyását, az alperesek perköltségben történő egyetemleges marasztalását kérte. A másodlagos fellebbezési kérelmek tekintetében észrevételezte, hogy a fellebbezés a Pp. szabályai alapján hatályon kívül helyezésre fő szabályként nem irányulhat.

[51] A fellebbezések nem alaposak.

[52] Az ítélet tábla csupán a fellebbezésekben foglaltakra tekintettel egészíti ki a törvényszék által megállapított tényállást az alábbiakkal.

A Pécsi Ítélet tábla a 2008. szeptember 24-én tartott tárgyaláson hirdette ki a Gf.IV.30.140/2008/9. számú, a CB Kft. alperest az A Kft. felperes részére 114.946.000 forint és járulékai megfizetésére kötelező ítéletét (18. sorszámú irat melléklete). Ezen a tárgyaláson az alperes jogi képviselője jelen volt, így az ott kihirdetett jogerős ítéletről a jelen per alperesei nyilvánvalóan tudomást szereztek.

A 21.000.000 forint 2008. évi osztalékelőleg átutalása az I. rendű alperes részére 2008. október 2-án történt, 1.500.000 forint visszautalására 2008. november 11-én került sor (21. sorszámú irat melléklete).

A II. rendű alperes a cégbírósághoz benyújtott, 2008. november 11-én kelt Fizetőképességi nyilatkozatban, mint a CB Kft. ügyvezetője úgy nyilatkozott, hogy „... a 2008 évi osztalék előleg kifizetése nem veszélyezteti a társaság fizetőképességét”.

Az ugyancsak a cégbírósághoz benyújtott 2008. december 31-én kelt Fizetőképességi nyilatkozatban, mint a CB Kft. ügyvezetője úgy nyilatkozott, hogy „... a 2008 évi osztalék kifizetése nem veszélyezteti a társaság fizetőképességét” (24. sorszámú irat mellékletei).

[53] Az elsőfokú bíróságnak az így kiegészített releváns tényállásból levont, az alperesek felelősségének megállapítását eredményező jogkövetkeztetéseivel és azok indokolásával az ítélet tábla egyetértett, azt megismételni nem kívánja. A fellebbezésekben felhozottak nem szolgáltak alapul a helytálló elsőfokú ítélet megváltoztatására, az alábbiakra figyelemmel.

[54] Egyetértett az ítélet tábla azzal, hogy a törvényszék alaptalannak ítélte az alperesek elévülési kifogását. Kifejtett álláspontját azonban kiegészíti az alábbiakkal.

A Kúria a Gfv.VII.30.063/2016/6. számú végzésében a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésére hivatkozással indított perben az alábbi indokolással nem látott módot az általános polgári jogi elévülési szabályok alkalmazására. A Cstv. a vezetővel szemben támasztott követelmények felróható megszegése miatt támasztható igények érvényesítésére speciális határidőket határoz meg. A Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerint a felelősség megállapítása iránti kereset a felszámolási eljárás ideje alatt terjeszthető elő. Külön határidő vonatkozik a marasztalási keresetre, a Cstv. korábbi szabályai szerint a 63. § (3) és (4) bekezdésében, a jelenleg hatályos szabályok szerint a 33/A. § (11) és (12) bekezdésében. A Kúria kifejtette, e szabályozás speciális jellegére figyelemmel az elévülés általános, Ptk.-beli szabályai a vezető tisztségviselő felelősségének megállapítása, illetve marasztalása iránti keresetek esetében nem irányadók.

[55] Az ítélet tábla álláspontja szerint az igény érvényesítésére hasonlóan speciális szabályokat

tartalmaznak a felperes keresetének jogalapjaként megjelölt további jogszabályok is.

A Gt. 50. § (1) bekezdése a társaság jogutód nélküli megszűnése esetére a megszűnt társaság ki nem elégitett kötelezettségeiért való felelősséget állapít meg.

A Gt. - jelen ügyben alkalmazandó - 54. § (2) bekezdése felszámolás esetére, olyan kötelezettségekért állapít meg felelősséget, amelyek kielégítését a felszámolási eljárás során az adós vagyona nem fedezi. A keresetet a felszámolási eljárás során kell benyújtani.

A Gt. 2012. március 1. és 2014. március 14. között hatályban volt 54. § (2) bekezdése szerint a keresetet a felszámolási eljárás során, vagy a társaság jogutód nélküli megszűnését követően, törvényben meghatározott határidőn belül kell benyújtani.

A Cstv. 63. § (2) bekezdése ugyancsak a felszámolási eljárás során az adós vagyona által nem fedezett tartozásokért állapít meg felelősséget. A keresetet a felszámolási eljárás során, vagy annak jogerős lezárását követő 90 napos jogvesztő határidőn belül kell benyújtani.

[56] Rámutat az ítélet tábla, a felperes által hivatkozott felelősségi szabályok mindegyike tartalmaz olyan feltételt, vagy időbeli meghatározást, mely szerint csak valamely eljárás megindítása, vagy lefolytatása után nyújtható be a kereset. Ezért ezekben az esetekben is irányadó a Kúria által kifejtett álláspont: a speciális igényérvényesítési határidőkre tekintettel az általános elévülési szabályok nem alkalmazandók.

[57] nélkül érvelt felperes a fellebbezésében azzal, hogy az I. rendű alperesi felelősség a Gt. 54. § (2), illetve a Cstv. 63. § (2) bekezdésében foglaltak szerint is megállapítható.

Az ítélet tábla az elsőfokú bíróság által e körben kifejtettekkel maradéktalanul egyetért. A Gt. 54. § (2) bekezdésében szabályozott hátrányos üzletpolitika olyan, tartósan fennálló, szándékos vagy súlyosan gondatlan tevékenységgel megvalósított üzleti cselekvési program, stratégiai piaci műveletek hosszabb távú meghatározását, tervezését, a cégre jellemző gazdálkodási koncepció kialakítását jelenti, ami perbeli esetben nem volt megállapítható. A fellebbezésben jelzett magatartások, köztük a letét felszabadítása, ilyennek nem tekinthetők.

[58] Egyetértett továbbá az ítélet tábla az elsőfokú ítélet II. rendű alperes Cstv. 33/A. § (1) bekezdés szerinti marasztalása tekintetében elfoglalt jogi álláspontjával, a fizetése képtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezésének időpontja és a felelősség mértékének a meghatározása tekintetében is. A fizetése képtelenséggel fenyegető helyzet a gazdasági társaságnál akkor következik be, ha a társaság a követeléseit azok esedékességekor nem képes kiegyenlíteni, és ezt a helyzetet a vezető tisztségviselő kellő gondosság tanúsítása esetén felismerheti. Ahogy ezt az elsőfokú bíróság helyesen fejtette ki ítéletében, a letét felszabadításakor, 2005. december hó 5. napján ilyen helyzet még nem állt fenn, ez még prognosztizálható sem volt, mivel a felszabadított letét a fennálló kötelezettségek kielégítésére volt fordítható. Olyan bizonyítékot pedig felperes nem szolgáltatott, amely az általa jelzett időpontban fennálló fizetése képtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezését alátámasztotta volna.

[59] I. rendű alperes fellebbezésében ugyancsak alap nélkül kérte az elsőfokú ítélet megváltoztatását, illetve másodlagosan annak hatályon kívül helyezését.

Nem releváns az I. rendű alperes fellebbezési érvelése az osztalékelőleg kifizetésének dátumát érintő elsőfokú ítéleti megállapítás pontosítása körében sem. A fentieknek megfelelően kiegészített tényállás szerint a Baranya Megyei Bíróság marasztalást tartalmazó 2008. április 11-i keltezésű ítéletéről, valamint a Pécsi Ítélet tábla 2008. szeptember 24-én tartott tárgyaláson kihirdetett Gf.IV.30.140/2008/9. számú ítéletéről ugyanis I. rendű alperes az osztalékelőleg kifizetése időpontjában, 2008. október 2. napján már tudomással bírt, így elvárható gondosság tanúsítása esetén már számolnia kellett az ítélet alapján fennálló fizetési kötelezettségével. Ennek alapján a társasági vagyon csökkenését eredményező osztalék kifizetés egyértelműen hitelezők rovására

történt visszaélést megalósító magatartásnak tekinthető.

- [60] II. rendű alperes fellebbezésében tévesen állítja - az elsőfokú eljárásban előadottakat megismételve - a vele szemben támasztott megállapítási kereset elévülését. Helytállóan hangsúlyozta az elsőfokú bíróság ítéletében, hogy a Cstv. 33/A. §-ában szabályozott perindításra a felszámolási eljárás befejezéséig lehetőség van. Így az igényérvényesítés lehetőségének megszűnése a perindításra nyitva álló határidőt megelőzően nem következhet be. Erre figyelemmel az elévülés bekövetkezése körében tett, az I. rendű alperesi előadással megegyező hivatkozásai nem foghatnak helyt. Nincs jelentősége továbbá annak a fellebbezésében írt, nem vitatott ténynek sem, hogy az elsőfokú bíróság által a fizetése képtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezése időpontjaként megállapított időponthoz (2008. november 6.) képest 2008. október 2. napján történt az osztalék kifizetése. Az elsőfokú bíróság ugyanis a II. rendű alperes 2008. december 31-i mulasztását - nevezetesen, hogy nem tett intézkedést a kifizetett osztalékkelőleg visszafizetése érdekében - minősítette olyan hitelezői érdekekkel ellentétes magatartásnak, amely megalapozta a II. rendű alperes felelősségét.
- [61] A kifejtettekre figyelemmel az elsőfokú bíróság ítélete az alkalmazandó anyagi jognak megfelel, a bizonyítékok értékelése nem volt okszerűtlen, a fellebbezésben foglaltak nem tették indokolttá további bizonyítás lefolytatását, eltérő jogi következtetés levonását, az elsőfokú bíróság mérlegelési jogkörben hozott döntésének felülmérlegelését.
- [62] Ezért az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét, annak lényegében helytálló indokai alapján a Pp. 253. § (2) bekezdése alkalmazásával - a fellebbezésekben foglaltakra tett kiegészítéssel - helyben hagyta.
- [63] A felek fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 78. § (1) bekezdésében foglaltak szerint maguk viselik a másodfokú eljárással felmerült költségeiket. Rámutat az ítélet tábla, a felperes és az I. rendű alperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) szabályainak megfelelő összegben róttak le a fellebbezési illetéket, a II. rendű alperes azonban 1.560.000 forint fellebbezési illeték befizetését igazolta, az Itv. 46. § (1) bekezdése és 48. §-a szerint fizetendő 48.000 forint illeték helyett. Ezért az Itv. 80. § (1) bekezdés i) pontjában foglaltak szerint 1.512.000 forint tévesen lerótt fellebbezési illetéknek az állami adóhatóságtól történő visszaigénylésére jogosult.

Budapest, 2020. január 29.

Dr. Hunyady Mariann s.k.. Horváth Andrea s.k.. Czifra Veronika s.k.
a tanács elnöke előadó bíró

bíró